

Familien

Sunn og glad underholdning

25-03-023
Nr. 4
10. februar
1981
Kr. 6,75



**VARME
OG GODE
HVERDAGSRETTER**

Fra side 38

Rhodesias Ian Smith



**har NORSK sviger-
datter og HUN har en
historie å fortelle...**

Side 10-11



Side 8-9

**Gordon Johnsens livserfaring:
Vi behøver mer
varme og ømhet i
EKTESKAPET**

**nye
heklere modeller**



Fra side 42

Familien

Glimt fra neste nummer som kommer 24. februar



Hobby og Hyggesidene

har mange godbiter i neste nummer. Vi har flere flotte broderier og oppskrift på en lekker strikket duk. En festlig kjole eller en tøff skinnvest kan du sy deg etter våre enkle mønstre og sømbeskrivelser. Oppskrifter på fastelavnsboller mangler heller ikke.



Bare amatører som tror på kunstens himmelrike. Skuespillerinnen Britt Langlie er det nye skuddet på teatrets stjernehimmel. Kritikerne og publikum kommer med hardtslående klappsalver. Talentfullt, strålende. Hennes vevre skikkelse skulle være kjent: Josefine i Bør Børson, Anne Frank, Emily Dickinson i «Alltid kvitkledd», Ragnhild i Duuns «Medmenneske» og ikke minst vil hun bli husket som «Spurven» i stykket om Edith Piaf på Det Norske Teatret. — Jeg tar med meg suksessen og de gode tidene, sier hun i en samtale med Øyvind Risvik, — det vil sikkert komme tider da alt vil stå i stampe.

PÅ SKITUR MED PRINSEBARNA

Etter en lang skitur rundt omkring Skaugum er det godt med en liten pust i bakken. Prinsebarne Haakon og Märtha Louise liker å gå på ski. Kanskje de løper rundt med et lite håp: Å bli en like god skiløper som bestefar var?



KINESISK PREST VENDER HJEM ETTER 31 ÅR

og møter en utrolig sterk og levende interesse. Da hundreder strømmet til når han holdt morgenmesse for familien, sa myndighetene at det var i orden, det er religionsfrihet her. Anne Brit Bjørk har vært i Kina og møtt han som vendte tilbake.

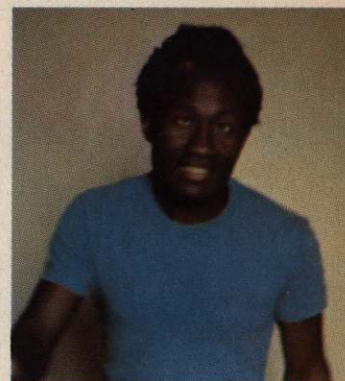


Når Gud leder valg av ektefelle

Norske Elisabeth Knudsen Smith forteller videre om hvordan hun og Alec, sønn av tidligere president i Rhodesia, nå Zimbabwe, møttes og ble glade i hverandre. Og det er en nesten utrolig historie.

Ingenting er umulig for en handikappet

sier Tofiri Kibuta. Selv mener han at det bare tar lengre tid. Han er snart fysioterapeut, og fryder seg over at han tok 8. premie i langrenn under handikap-OL i fjor.



ET KAPELL I SAMISK TRADISJON

Like ved dørterskelen til Børgefjell Naturpark ligger kapellet «Kristi Krybbe». Rammet inn av mektig fjell, store sjøer og en gavmild natur har kirken en bevisst plass i samisk tradisjon.



1980

Dette bildet fra Elisabeth og Alec's hage er knipset av fru Nøvik da hun og mannen var på besøk i Salisbury.



Når Gud leder valg av

Når en ung mann kjøper billett og reiser tusener av mil for å fri til sin hjertenskjær, uten å vite om hun kanskje allerede er gift, da ligger det tro til Gud bak. I denne andre artikkelen forteller Elisabeth Knudsen Smith videre om hvordan hun og Alec, sønn av tidligere statsminister i Rhodesia, nå Zimbabwe, møttes og ble glade i hverandre.



*Så er vielsen over og Elisabeth og Alec er blitt mann og kone. Bak brudeparet ser vi Elisabeths tante Inger, sammen med sin mann.
Foto: NTB*



Familien REPORTASJE Kjellaug Torvik

Det var en stor dag, kanskje den mest betydningsfulle i hele hennes liv, tenkte Elisabeth Knudsen. Og hvilke bruder tenker ikke slik på bryllupsdagen. Hun lirket brudekjolen over hodet og ordnet håret, og gledet seg. Vielsen skulle foregå i Frogner kirke som hun visste ville være vakkert pyntet for anledningen. Der ville hun treffe bryllupsgjestene, familie og gode venner. Blant dem ville brudgommens søster og svoger være. Det hadde langt fra vært lett å få innreisetillatelse for dem. I denne forbindelsen var det ingen fordel å være i familie med Ian Smith, statsministeren i det daværende Rhodesia. Den politiske si-

tuasjonen i landet var spent, for å si det mildt.

Det var nok av de som hadde advart henne mot å gifte seg inn i statsministerfamilien. Selv følte hun seg så glad og trygg ved tanken på at i dag skulle hun vies til sin Alec. For å leve sammen i livslang troskap. De delte dette synet, at når de giftet seg så gjalt løftet inntil døden skilte dem ad. Fordi Gud ville det slik.

Elisabeth tok et siste overblikk i speilet og så at kjolen satt pent. Og tenkte på første gang hun og Alec traff hverandre.

De møttes i Sveits

Hun hadde gledet seg til å delta på konferansen til Moralsk Opprustning i Sveits, det var noe eget ved å treffe likesinnede fra nær sagt hele verden. Dessuten fikk hun være i nærheten av vennen hun følte seg tiltrukket av. Hun merket nok at

unge Alec Smith fra Rhodesia viste henne spesiell oppmerksomhet, og han var både hyggelig og grei, men hun var ikke interessert i flere nære bekjenskaper. Ikke da. Da de skulle skilles og Alec fortalte at han var blitt glad i henne, ble hun så lei seg på hans vegne. Hun kunne jo ikke gi ham noe håp.

Et par år senere dro Elisabeth igjen til Sveits, for på ny å delta i den årlige konferansen til Moralsk Opprustning. Forholdet til vennen var et tilbakelagt stadium, og da hun på nytt traff Alec Smith visste Elisabeth at nå var det alvor også fra hennes side.

Men var dette riktig? Betenkelighetene var mange. De bodde på hvert sitt kontinent, hadde helt forskjellig kultur- bakgrunn, og erfaringer hadde lært Elisabeth at det gikk ikke å bare følge sine følelser. En annen dimensjon måtte med i bil-

det, de måtte være sikre på at forholdet var noe Gud ville.

Så reiste de hver til sitt, etter å ha snakket ut med hverandre og blitt enige om at dersom dette var etter Guds vilje, så ble det dem. Begge overga følelsene sine til Gud, hver for seg. Og følte trygghet ved det. Ikke engang brev ble det vekslet.

— Nå skulle mor sett meg, tenkte Elisabeth der hun sto foran speilet og festet korset rundt halsen. — Hun ville nok likt å se meg som brud.

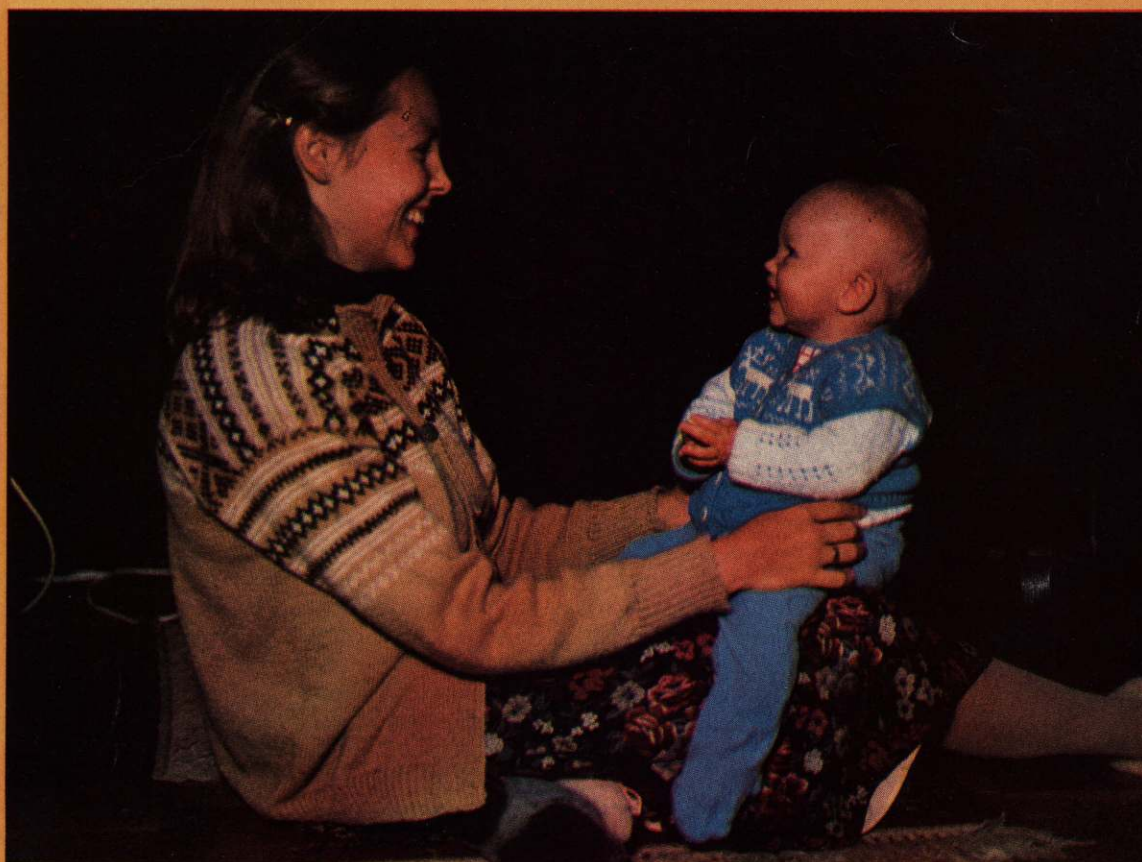
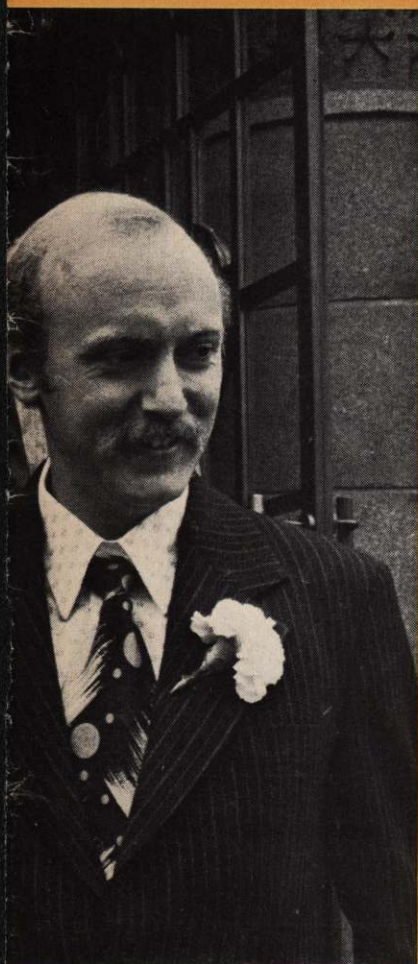
Tante Inger i mors sted

Det var mange år nå siden moren døde. Broren var ganske liten og søsteren nesten nyfødt. Elisabeth var ti år gammel, og det ble hennes oppgave å stelle lillesøsteren den første tiden. Hun sto opp klokka seks

Over til side 62

ektefelle

Artikkel 2 om
Elisabeth og Alec Smith
i Zimbabwe



— Plassen vår er i Zimbabwe sammen med pappa, sier Elisabeth. — Ikke sant, Kjersti?

NÅR GUD LEDER VALG

Fra side 11

for å rekke morgenstellet før hun gikk på skolen, og hun overtok igjen etter skoletid.

Faren hadde sitt å stri med. Han var kommet hjem fra krigen med ødelagte nerver, og som så mange andre hadde han kommet i vane med å bruke alkohol for å døyve de psykiske «arrene» krigen hadde etterlatt. Etter hvert ble alkoholbruket et enda større problem. Og nå satt han igjen som enke-mann med ansvaret for tre mindreårige barn.

Det var flere enn faren som skjønte at dette ikke gikk i lengden. Blant de som forsto situasjonen var søsteren hans. Hun var en kristen, og følte at ansvaret ble lagt inn over henne fra høyere hold. Det var hun som skulle gå inn og være i mors sted for de tre barna. Hun arbeidet på heltid for Moralsk Opprustning og var knyttet til kontoret deres i Oslo på den tiden. Nå sa hun opp stillingen sin for å kunne være hos barna.

Så ble tante Inger samlingspunktet i familien, den barna gikk til med alt, og den som fikk familien til å fungere. Faren hadde sine dårlige perioder, og da så de lite eller ingenting til ham.

Etter hvert som Elisabeth vokste til og ble eldre, vokste det fram et sterkt og godt venninneforhold mellom henne og tanten. Begge var kristne, også

NÅR GUD LEDER VALG

Fra side 62

der var de på bølgelengde. Det var tanten som vinket adjø da Elisabeth hadde pakket kufferten for konferanse i Sveits. Og det var tante Inger som fikk betroelsene etterpå, om at det gikk en ung mann i et omdiskutert afrikansk land og ba om Guds ledelse i et av livets viktigste spørsmål.

Frierferd i tro til Gud

— Jeg var ikke moden for ekteskapet på det tidspunktet. Jeg følte jeg først måtte lære å la Kristus — og ingen annen — ha førsteplassen i livet mitt, sier Elisabeth stille der vi sitter i tante Ingers trivelige stue og snakker. For Elisabeth er på julebesøk i Norge sammen med den lille datteren sin på åtte måneder. Og lille Kjersti og tante Inger er blitt bestevenner.

besøk i Norge vi ble enige om å gifte oss.

Elisabeth har helt rett i at det høres utrolig ut, at det går an for en kristen å ta Gud på ordet. Og helt konkret regne med at han har omsorg for å lede mennesker sammen. Riktig nok hadde Elisabeth snakket om å overgi følelsene til Gud —.

— Det er ikke bare meg som har opplevd dette, fortsetter Elisabeth. — Tante Inger er også nesten nygift!

— Jeg hadde iblant mine tunge stunder, innrømmer Inger Daisy Nøvik. — Ikke at jeg akkurat hadde noen frier gående på gress, men jeg følte jo at jeg ga avkall på ekteskapet da jeg overtok ansvaret for barna. Men da de etter hvert flyttet ut av «redet» og ikke i den grad trengte meg lenger, da visste Gud også om det. Jeg traff en mann som også, av forskjellige årsaker, hadde ventet med å gifte seg.

Mens hun snakker, pusler fru Nøvik rundt og lager det deiligste lunsj-måltid. Slank og nett,

— Det neste som skjedde i forholdet vårt, høres sikkert merkelig ut for en del mennesker, fortsetter Elisabeth.

— Året etter fikk nemlig Alec helt klart for seg at han skulle reise til Europa for å fri til meg. Lite ante han at jeg gikk med planer om å dra til Amerika, og det var godt han ikke visste om den andre mannen som også gikk med ønsker om ekteskap.

Alec kjøpte billett til Sveits, i tro til Gud. Men på den årlige konferansen var ingen Elisabeth. Hun gikk derimot hjemme i Oslo og ble mer og mer overbevist om at snart ville telefonen ringe, og når hun tok av røret ville hun høre stemmen til Alec Smith.

— Det var nøyaktig hva som skjedde, smiler Elisabeth.

— Og det ga Alec ny frimodighet å høre at jeg hadde gått og ventet på at han skulle ringe. Jeg kunne jo være gift for alt det han visste. Ikke spurte han om det heller, men kjøpte ny billett, i tro. Og denne gang til Norge. Det var under Alec's

og rask i bevegelsene. Hun har et ansikt det lyser godhet av. På mange måter virker de så like, hun og Elisabeth.

Så var det også tante Inger som sørget for å være i nærheten da Kjersti ble født. Fru Nøvik og mannen tok ferien, og sparepengene, og dro til Zimbabwe da tiden nærmet seg. Og var gjester hos Elisabeth og Alec som har eget hus med hage i Salisbury. Dermed var tanten for hånden også i den første tiden etter fødselen.

Statsminister-sønnen er feltprest

Selv med et nytt lite familie-medlem måtte Alec passe arbeidet sitt, og studiene. Han som før var en hippy og opprører har nå arbeidet som feltprest i et års tid, og er samtidig i full gang med teologistudiet. Han er en dyktig taler, det har han arvet fra sin far. Og etter at han ble en kristen har han et budskap å bringe sine lands-

Over til side 69

NÅR GUD LEDER VALG

Fra side 64

menn med både sort og hvit hudfarge. Et fredens og kjærlighetens evangelium.

Elisabeth støtter mannen i feltprestjobben, så langt det er behov for henne. Dessuten er de med i menigheten der de bor. — Den er mest å ligne med en frikirke, forteller Elisabeth. — Gudstjenestene er enkle og uformelle, med mye sang. Og så har de en veldig omsorg for kirkemedlemmene. Om vi ikke har vært i kirken på en stund, er det alltid noen som ringer og spør hvordan det står til.

— Er du ikke redd for å bo i Zimbabwe, Elisabeth. Vi hører jo rett som det er om politisk uro?

Men Elisabeth rister på hodet. — Vi har opplevd Guds ledelse så konkret, derfor er vi overbevist om og trygge på at det er i Zimbabwe vi skal være. Dessuten tror jeg vi har fått en oppgave, å skape forsoning og bygge broer mellom mennesker, mellom sorte og hvite, og

mellom sorte seg imellom. Om ikke direkte, så indirekte. Ofte bruker Gud oss uten at vi vet det. Det en gjør for et menneske en dag, kan få positive følger for andre i neste omgang. Det er ringvirkninger i alt en gjør.

— Jeg føler meg velkommen

— Hele situasjonen i Zimbabwe er forandret nå, fortsetter Elisabeth. — Statsminister Mugabe går inn for en moderat linje, han vil at den hvite del av befolkningen skal føle seg trygge. Godene skal fordeles rettferdig mellom sorte og hvite, og den eldre generasjon føler nok at noe blir tatt fra dem og har vanskelig for å omstille seg. Men for oss som er unge, føles det riktig. Selv om det medfører tap av muligheter til å gjøre karriere. Men det finnes da andre ting i livet som er viktigere. I grunnen spiller det liten rolle hvor på samfunnsstigen du befinner deg.

— Men du er jo gift med sønn til en tidligere statsminister! Men da ler Elisabeth.

— Det er ikke slik i Zimbabwe.

En blir ikke sett på som mer betydningsfull av den grunn. Ian Smith, som nå er leder for opposisjonen, «The Rhodesian Front», er svært uformell. Det samme er hele familien hans. Selv er han lettet over å slippe å ha med en lang rad av livvakter, og er lykkelig over at han fritt kan dra ut til gården sin så ofte han har anledning.

— Selv har jeg aldri opplevd hat fra de sorte, sier Elisabeth, og jeg tenker i mitt stille sinn at det kan da umulig gå an å hate noen med et vesen som hennes. Så åpen, så innstilt på å gi og skape forståelse. — Jeg føler meg velkommen i strøket der vi bor, fortsetter hun. — Når vi går tur så hilser alle på hverandre. Jeg kjenner mange afrikanere og vet at de har mye å gi.

— Om det likevel blir uroligheter, vi har jo ingen garanti på at vi skal bli spart for det, så vet jeg at Gud vil gi trygghet og kraft i situasjonen.

Elisabeth sier det så stille, og hun legger til: — Men de hvite vil ikke stå i sentrum. Motsetningene vil i tilfelle være mellom de sorte innbyrdes. Men det som har skjedd og fortsatt

skjer i Zimbabwe, er et bevis på at det går an for sorte og hvite å leve sammen. Og det kan gi håp for situasjonen i Sør-Afrika. Det kan ikke fortsette slik det gjør der stort lenger — □